

Брюс Кемерон

ОБІЦЯНКА
СОБАКИ

Бестселер «The New York Times»

W. Bruce Cameron

A DOG'S
PROMISE

A Novel

Брюс Кемерон

ОБІЦЯНКА СОБАКИ

Роман

УДК 821.111(73)
К35

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Cameron W. B. *A Dog's Promise : A Novel* / W. Bruce Cameron. —
New York : Forge, 2019. — 384 p.

Переклад з англійської Юлії Підгорної

Дизайнер обкладинки *Владлен Трубчанінов*

ISBN 978-617-12-7898-1 (PDF)
ISBN 978-617-12-7626-0
ISBN 978-1-250-16351-6 (англ.)

© W. Bruce Cameron, 2019
© Depositphotos / vova130555@gmail.
com, обкладинка, 2020
© Hemiго Ltd, видання українською
мовою, 2020
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейно-
го Дозвілля», переклад і художнє
оформлення, 2020

Присвячується Гевіну Полону, другуві, захиснику тварин, заперечникові калорій, комп'ютерному критику та одному зі спричинників того, що моя праця дісталася до стількох людей на планеті.

Пролог

Мене звати Бейлі. У мене було багато імен і багато життів, але зараз мене звати Бейлі. Це гарне ім'я. Я хороший пес.

Я жив у багатьох місцях, і з-поміж усіх найчудовішою була ферма — доки я не потрапив сюди. У цього місця немає назви, однак тут є золоті узбережжя, уздовж яких можна бігати, палички і м'ячики, що бездоганно беруться в пашу, іграшки, які пишать. Тут усі, хто колись мене любив, і вони продовжують мене любити. Звісно ж, тут також багато-багато собак, тому що без них це місце не було б ідеальним.

Мене люблять стільки людей тому, що я прожив багато життів під різними іменами. Я був Тобі, Моллі, Еллі і Максом, мене звали Дружко і Бейлі. З кожним новим іменем я отримував нове життя з іншою метою. Зараз моя мета проста — бути зі своїми людьми й любити їх. Можливо, це була моя мета з самого початку.

Тут немає болю, лише радість від оточення любов'ю.

Час минав непомітно і спокійно, доки мій хлопець Ітан і моя дівчинка Сі Джей не підшли поговорити зі мною. Сі Джей — це дочка Ітана. Коли вони наблизилися, я насторожено сів, тому що з усіх людей, які мені дорогі, ці двоє відіграли найважливішу роль у моїх життях, і вони поводитися так, як поводитися люди, коли хочуть, аби собака щось зробив.

— Привіт, Бейлі, гарний песику, — привітався Ітан. Сі Джей погладила мене рукою по хутрі.

Якусь секунду чи дві ми просто ділилися любов'ю одне з одним.

— Бейлі, я знаю, ти розумієш, що жив раніше. Знаю, що в тебе була дуже особлива мета, що ти врятував мене, — сказав Ітан.

— І ти також врятував мене, Бейлі, моя Моллі, мій Максе, — додала Сі Джей.

Коли Сі Джей промовила ці імена, я згадав, як супроводжував її на її життєвому шляху. Від цих спогадів я завиляв хвостом. Вона обійняла мене.

— Немає нічого подібного до любові собаки, — прошепотіла вона Ітану.

— Вона беззастережна, — погодився Ітан, погладивши мене по голові.

Від задоволення, що мене пестять двоє людей, я заплющив очі.

— Бейлі, зараз ми хочемо попросити тебе дещо зробити. Дещо настільки важливе, що це до снаги лише тобі, — сказав мені Ітан.

— Але якщо тобі не вдасться — нічого страшного. Ми все одно тебе любитимемо, і ти зможеш повернутися сюди і бути з нами, — додала Сі Джей.

— Йому все вдасться. Це ж наш Бейлі, — промовив Ітан, усміхаючись. Він тримав мою голову у своїх руках, руках, які раніше пахли фермою, але зараз пахли лише Ітаном. Я з захопленням, зосереджено дивився на нього, тому що коли мій хлопець говорив до мене, я відчував, як його любов лине з нього, наче тепло. — Бейлі, мені потрібно, щоб ти повернувся. Повернувся, щоб виконати обіцянку. Я не просив би тебе, якби це не було необхідно.

Його голос був серйозним, але Ітан на мене не сердився. Люди можуть бути радісними, сумними, люблячими, розгніваними тощо, і зазвичай з їхньої інтонації я можу сказати, що вони відчують. Собаки здебільшого просто щасливі, можливо, тому нам не потрібно говорити.

— Бейлі, цей раз буде інакшим, — зауважила Сі Джей. Я подивився на неї і побачив, що вона теж любляча і добра. Однак я відчув у ній тривогу, хвилювання і притиснувся до неї, щоб вона могла міцніше мене обійняти і втішитися.

— Ти нічого не пам'ятатимеш, — м'яко сказав Ітан. — Жодного зі своїх життів. Ні мене, ні ферму, ні це місце.

— Взагалі-то, — заперечила Сі Джей, її голос був такий же тихий, як у Ітана, — можливо, Бейлі, ти не *пам'ятатимеш* точно, але ти через стільки пройшов, що тепер будеш мудрим псом. Мудрим понад свій вік.

— Тепер важка частина, Дружку. Ти не пам'ятатимеш навіть *мене*. Ми з Сі Джей зникнемо з твоєї голови.

Ітан був сумний. Я лизнув його руку. Саме через існування людського смутку існують і собаки.

Сі Джей погладила мене.

— Однак не назавжди.

Ітан кивнув.

— Саме так, Бейлі. Не назавжди. Наступного разу, коли ти побачиш мене, вигляд у мене буде інакший, але ти мене впізнаєш і тоді все згадаєш. Усі свої життя. Усе повернеться. І, можливо, тоді ти також зрозумієш, що ти пес-янгол, який допоміг виконати дуже важливу обіцянку.

Сі Джей підвелась, і Ітан подивився на неї.

— Йому все вдасться, — рішуче промовив Ітан. — Це ж мій Бейлі.

Розділ 1

Спочатку я відчував лише живильне молоко своєї мами і тепло її сосків, яке огортало мене, коли я годувався. Лише тоді, коли я став більше розуміти своє оточення, усвідомив, що в мене є брати й сестри, з якими я змагався за Мамину

увагу, які викручувалися і звивалися біля мене, намагаючись відсунути мене вбік. Але Мама любила мене, я відчував це, коли вона обнюхувала мене і вмивала язиком. І я також любив свою Маму.

У нашому лігві були металеві стіни й підлога, але Мама зробила з м'якого рулону тканини тепле ліжечко навпроти задньої стінки. Коли ми з моїми братами й сестрами почали бачити і ходити досить добре, щоб дослідити лігво, ми виявили, що поверхня під нашими подушечками лап не лише тверда і слизька, а й холодна. На ковдрочці життя було значно кращим. Дах над нашими головами був із хиткого брезенту, який тріпотів на вітрі з гучним лопотанням.

Але ніщо не цікавило нас більше за спокусливу порожню прямокутну діру в передній частині лігва, крізь яку лилася п'янка суміш світла і зовнішніх запахів. У цьому місці підлога виступала за дах. Мама часто підходила до цього вікна у невідоме, її кігті клацали по металевому виступу, що виходив у зовнішній світ, а тоді... зникала.

Мама вискакувала у світло й зезала. Ми, цуценята, за її відсутності тулилися одне до одного, щоб зігрітися, попискували, втішаючи одне одного, а потім провалювались у сон. Я відчував, що мої брати і сестри були такими ж збентеженими й стривоженими, як і я, думаючи, що вона ніколи не повернеться, але Мама завжди поверталася до нас, з'являючись посеред прямокутної дірки так само різко, як і зникала.

Коли наші зір і координація покращилися, ми зібрали разом усю мужність і підійшли за нею до краю, але було дуже страшно. За виступом відкривався світ, запаморочливий у своїх можливостях, проте доступ до нього означав вільне падіння на неймовірну відстань. Наше лігво буквально було над землею. Як Мамі вдавалося вистрибувати з нього, а потім застрибувати назад?

У мене був братик, якого я називав Здорованем. Більшість часу ми з братами і сестрами намагалися відштовхнути його з нашого шляху. Коли він видирався по мені, щоб поспати на нашій купі, здавалося, що він намагається розплющити мені голову, але вибратися з-під нього було не так легко, особливо коли мої брати й сестри відштовхували мене. У Здорованя була така сама біла мордочка і груди, таке саме поцятковане біло-сіро-чорне тіло, як і в усіх нас, але його кістки і м'язи чомусь були важчі. Коли Мамі був потрібен перепочинок від годування нас і вона підводилася, Здоровань завжди жалівся найдовше, він завжди хотів їсти, навіть коли інші цуценята наїдалися і хотіли гратися. Він страшенно мене дратував — Мама була така худа, що крізь шкіру було видно її кістки, а її дихання мало неприємний, нездоровий запах, а от Здоровань був пухкий і кругленький, та все одно завжди вимагав від неї більше.

Це саме Здоровань підійшов занадто близько до краю виступу, його ніс щось винюхував у повітрі, мабуть, хотів, аби повернулася мама, щоб він міг продовжувати висмоктувати з неї життя. В якусь мить він, хитаючись, потягнувся до самого краю — і наступної секунди зник, упавши вниз. До наших вух долинув відчутний удар.

Я подумав, що це не так і погано.

Здоровань у паніці почав верещати. Його страх вселився в усіх нас у лігві, тож ми також почали пищати і скиглити, тривожно тицяючи носами одне в одного, щоб заспокоїтися.

Тоді я зрозумів, що ніколи не підйду до виступу. Що він означає небезпеку.

Потім Здоровань зовсім замовк.

У лігві миттю стало тихо. Ми всі відчували, що до Здорованя підбралося щось, що, можливо, потім добереться до нас. Ми притислися одне до одного у беззвучному страху.

З гучним дряпучим звуком на виступі з'явилася Мама, тримаючи в зубах засмученого Здорованя. Вона поклала його у центр нашої купи, і, звісно ж, він одразу почав пищати, вимагаючи сосок, не звертаючи уваги на те, що налякав нас усіх. Впевнений, що я був не єдиним цуцням, яке думало, що наша мама не образила б нас, лишивши Здорованя там, зовні, щоб він зіткнувся з наслідками своєї небезпечної витівки.

Тієї ночі я лежав зверху на своїй сестрі, роздумуючи над тим, про що дізнався. Виступ у передній частині лігва — небезпечне місце, і не варто ризикувати виходити за нього, навіть попри соковиті аромати світу за його межами. Я вирішив, що, тримаючись ближче до ліжка, лишатимуся в повній безпеці.

Як виявилось за кілька днів, я абсолютно помилявся.

Мама дрімала, лежачи спиною до нас. Це засмучувало моїх братів і сестер, особливо Здорованя, тому що аромат її сосків кликав нас, хотілося їсти. Однак ніхто з нас не був такий сильний і не міг достатньо координувати свої рухи, щоб перелізти через неї, та й Мама лежала в дальньому кутку лігва, закритиши нам доступ до неї, щоб ми не могли обійти її з голови чи з хвоста.

Вона підняла голову від звуку, який ми часто чули раніше: механічного гудіння. Раніше цей звук завжди зростав і різко падав, але цього разу він наближався, і хай там що створювало цей звук, воно, очевидно, на якийсь час зупинилося. Потім ми почули удар, і Мама підвелася. Вона вперлася головою у гнучку стелю, а вуха стривожено відвела назад.

Щось наближалось — важкі удари ставали дедалі ближчими. Мама притислася до задньої стінки лігва, і ми наслідували її приклад. Зараз її соски більше нікому не були потрібні, навіть Здорованю.

Тінь різко заблокувала світло з прямокутної дірки, і з гучним звуком отвір до світу було закрито, лігво перетворилося

на запечатане місце, з якого не було виходу. Мама задихалася, під її очима були білі кола, і ми всі розуміли, що відбувається щось *жахливе*. Мама намагалася пробитися крізь стелю, але та була занадто міцною; Мамі вдалося лише висунути кінчик носа в повітря.

Підлога лігва хиталася, потім почувся ще один удар, а тоді зі скреготливим ревом поверхня під нашими ногами затремтіла. Лігво похитнулось, і ми всі впали в один бік, ковзнувши по гладенькій металевій поверхні. Я подивився на Маму: вона випустила кігті, шосили намагаючись утриматися на лапах. Вона не могла допомогти нам. Мої брати й сестри жалібно скавчали і намагалися підповзти до неї, але я лишався на місці, зосередившись на тому, щоб мене не підкинуло. Я не розумів, що за сили тягнуть моє тіло; лише знав, що якщо Мама налякана, то й мені слід *боятися*.

Підстрибування, стукіт і тремтіння тривали так довго, що я почав вірити, ніби таким тепер буде моє життя, ніби моя мама завжди буде пригнічена страхом, ніби мене без кінця підкидатиме туди-сюди... аж тут раптом нас усіх відкинуло до задньої стіни лігва, і ми завалилися на купу, а тоді шум і неприємний тиск на наші тіла магічним чином припинилися. Навіть вібрації більше не було.

Мама досі була налякана. Я дивився, як вона тривожно реагує на металічне ляскання, і бачив, як вона повернула голову, відстежуючи хрускотливий звук, що пролунав з місця, де раніше виступ виходив у зовнішній світ.

Я відчув справжній страх, коли побачив, як вона виширилася. Моя спокійна, ніжна мама зараз була розлюченою і дикою, її хутро стояло дибки, а погляд був холодним.

З брязкотом виступ повернувся на місце, і, на диво, там стояла людина. Я інстинктивно впізнав її, це спалахом промайнуло в мені — наче я відчув її руки на собі чи згадав, як

це, хоча ніколи раніше не бачив цю істоту. Помітив густе волосся в чоловіка під носом, кругле черево й очі, широко розплющені від несподіванки.

Мама кинулася вперед і розлючено виширилася, її гавкіт був сповнений гнівного попередження.

— Ого! — Чоловік шоковано відсахнувся, зникнувши з поля зору. Мама продовжувала гавкати.

Мої брати й сестри залякли в безпорадному страху. Мама відступала туди, де ми лежали, слина текла з її рота, хутро стояло дибки, вуха відведені назад. Вона випромінювала материнську лють — я відчував це; мої брати й сестри відчували це; і, з огляду на його реакцію, чоловік, безперечно, також відчував це.

А потім так різко, що ми всі здригнулися, виступ закрився, затуливши сонце, і єдиним освітленням лишилися тьмяні промені, що просочувалися крізь укриття нагорі.

Тиша здавалася такою ж гучною, яким було мамине гарчання. У темряві я побачив, як мої брати й сестри почали розчіплятися, хоча вони накиннулися на маму з шаленою потребою їсти від того, що сталося, і вона неохоче лягла й, зітхнувши, дозволила поїсти.

Що оце сталося? Мама боялася, проте скерувала свій страх у лють. Чоловік боявся, але лише здивовано вигукнув. І я відчув дивний спокій, наче розумів те, чого не розуміла моя мама.

Однак це було не так. Я нічого не розумів.

Через деякий час Мама підійшла до того місця, де раніше був виступ, і почала обнюхувати верхній край. Вона притисла голову до брезенту, трохи підняла його, і до лігва потрапив промінь світла. Вона видала тихий звук — стогін, від якого я заляк.

Ми почули хрускіт, який я асоціював із чоловіком, а потім голоси.